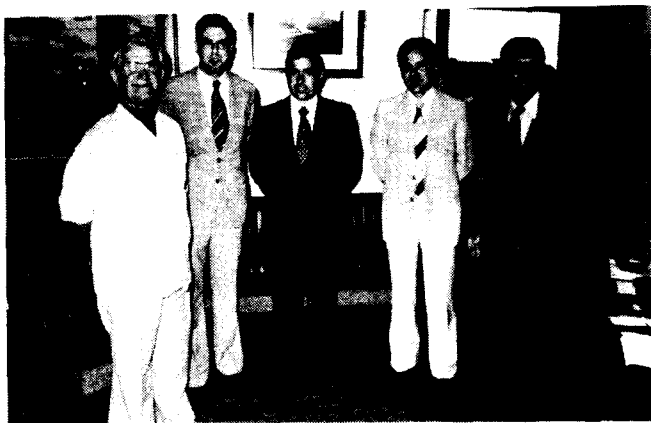

L'OBREERIA DE SANTA CRISTINA

● Fa dies que estic treballant en un article de caire històric, referit a l'Obreria de Santa Cristina, basat en papers de l'Arxiu Municipal. Avui l'anava acabar però penso que, abans d'aquest treball, potser seria bo que escrivís unes paraules menys científiques, però més sentides, d'aquelles que surten del cor més que del cervell.

Suposo que la majoria de lloretencs saben que a l'Obreria hi ha hagut canvis. Particularment, he estat elegit Obrer Major i també ha entrat amb mi, com Obrer, en Joan Tallada Martínez. Nosaltres dos, junt amb en Joan Surís i en Jaume Soliguer, que continuen dos anys més, constituïrem la Junta de l'Obreria, d'ara endavant. Crec, doncs, que en prendre possessió d'aquest càrrec, tinc una certa obligació moral d'adreçar-me als lloretencs, tota vegada que Santa Cristina és, en la nostra esperitualidad, en el nostre sentiment i en el nostre patriotisme local, un símbol i una fita. He de dir-vos que sentia una barreja d'emoció, d'il·lusió i de temor davant la responsabilitat contreta, quan el senyor Albert Batlle va traspassar-nos públicament, durant l'àpat de germanor, el càrrec a n'En Joan Tallada i a mi, amb el lliurament de "Sa Relíquia" i de la clau del santuari, allà a la plaça, davant del poble i a laombra d'aquell pi centenari que ha esdevingut per als lloretencs una mica el nostre arbre de Guernica. I ho sentia perquè, malgrat tots els factors en contra, malgrat totes les notes negatives, Lloret ha tingut, té i tindrà sempre per a molts lloretencs l'atractiu de la vila que ens ha vist néixer, l'atractiu d'un poble que té encara moltes qualitats, l'atractiu, en suma, d'una terra que hem d'anar defensant i equilibrant pas a pas i que encara podem salvar de moltes especulacions. Josep Maria Pons Guri, l'excel·lent autor del "Llibre de Santa Cristina", em deia, fa temps, que després del càrrec d'alcalde, el més important del poble és el de Primer Obrer. No vull dir que sigui cert del tot, però, el que sí és cert és que suposa molta responsabilitat i cal, sobretot en aquests moments, una visió molt clara per portar l'Obreria a bon terme.

Voldria, doncs, tenir l'encert, compartir amb els meus companys — perquè sóc enemic rotund de tota mena de vedettisme — d'actuar de la millor manera, de conjugar totes les tendències que hi hagi en el si de l'Obreria, supeditant els diversos corrents d'opinió als interessos de Santa Cristina. Estic segur que com en tota entitat, dintre de l'Obreria deu haver-hi gent més o menys immobiliària i gent reformadora. M'agradaria trobar punts de contacte i agafar les coses bones de cada sector. M'agradaria tenir canvis d'impressions amb tots i fer una veritable feina integradora. No he acceptat el càrrec amb cap tendència deliberada. Ho he fet amb la mateixa intenció que he acceptat, al llarg de la meua vida, d'altres càrrecs diversos pensant sempre amb Lloret única i exclusivament. Voldria advertir, també, que crec tenir el caràcter suficientment obert per al diàleg davant de tots els lloretencs i davant de tots els problemes que pugui suposar l'Obreria de Santa Cristina. I, alhora, també crec que tinc el caràcter suficientment energic per quan calgui adoptar actituds concloents. Entenc que, malgrat l'estructura jurídica que el temps i les circumstàncies han determinat en l'Obreria, Santa Cristina, santuari i patrimoni, és una joia rotundament de tots els lloretencs. Intentaré treballar perquè aquest fet es vagi conjugant amb l'autèntica realitat; si bé

vull matitzar molt explícitament, que Santa Cristina és un santuari i que suposa una fe, una actitud, unes creences. Per tant, per lògica, és un patrimoni dels qui tenen unes conviccions religioses afins tot i que, és ben clar, la finca de Santa Cristina pot considerar-la seva tot lloretenc que la sàpiga respectar i estimar, pensi com pensi. D'altra banda, creure que el patrimoni de l'Obreria pot desaparèixer així com així és, al meu veure, practicar la literatura de l'absurd. El poble pot estar ben tranquil, a aquest respecte. El que ha de fer el poble és sentir-se ben prop de l'Obreria, defensar amb convicció els drets de totes les coses de Lloret i, no us preocupeu, ja trobarem sistemes idonis per anar obrint amb decisió, però amb seny, el cercle de l'entitat.

De Santa Cristina s'havia dit que era un nucli reservat a gent de casa bona. Històricament potser hi ha moments en què ha estat veritat. Crec, però, que els actuals Obrers som un exemple de gent normal. La direcció de l'Obreria està en mans de lloretencs com molts d'altres. Particularment jo mateix no tinc d'altres antecedents que la pertinença a una família treballadora. Per tant, crec que definitivament queden ja fora de lloc les elucubracions possibles sobre qüestions de llinatge. L'Obreria, avui, segueix perfectament la tònica democràtica dels temps.

Voldria acabar aquestes ratlles amb el profund agraïment a tots els Obrers que ens han precedit; en particular al senyor Albert Batlle que ha passat moltíssims anys al front de l'Obreria i que ha tingut molts problemes i també molts encerts. Arriba a les nostres mans una Obreria que, mercès a la visió del senyor Batlle, no viu d'almoines com puc demostrar que vivia la Confraria que he trobat en els documents antics. L'Obreria viu d'ingressos que li permeten realitzacions i possibilitats. I arriba també l'Obreria a les nostres mans quan la Festa de Santa Cristina torna a gaudir d'una excel·lent salut. Jo pregaré a l'Ajuntament d'ara i als que vinguin a continuació, que no restin suport a la festa. Que mantinguin les condicions que han possibilitat la multitudinària presència de lloretencs; que es deixin dels cants de sirena dels que la naturalesa ha fet incapaços de saber viure una diada de joia i d'espèrit.

Que Santa Cristina ens faci a tots dignes dels càrrecs que hem passat a ostentar i que aquests siguin, a través d'una institució ben nostra, una manera més de servir el poble de Lloret de Mar.

Joan DOMENECH MONER